

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/132/2018
Identifikačné číslo spisu: 8112211529
Dátum vydania rozhodnutia: 27.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8112211529.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ W. Q., bývajúceho v W., zastúpeného JUDr. Michalom Fecil'akom, advokátom so sídlom v Prešove, Jesenná č. 8 a 2/ J. K., bývajúceho v W., zastúpeného JUDr. Ladislavom Lukáčom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná č. 19, proti žalovanému Prešovskému samosprávnemu kraju, so sídlom v Prešove, Námestie mieru č. 2, zastúpenému Správou a údržbou ciest Prešovského samosprávneho kraja, so sídlom v Prešove, Jesenná č. 14, o náhradu za užívanie nehnuteľností s prísl., vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14C/75/2012, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2017 sp. zn. 2Co/93/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí štvrtým rozsudkom z 13. januára 2016, č. k. 14C/75/2012-506 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 8.645,12 eur s prísl., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti jeho žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ trovy konania v sume 4.219,50 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 8.645,12 eur s prísl., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti jeho žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ trovy konania v sume 4.345,61 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovia si v konaní uplatňovali voči žalovanému nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia vo výške nájomného za užívanie nehnuteľnosti, každý zo žalobcov po 11.358,84 eur (pôvodne 342.196,50 Sk). Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobcovia boli v čase od 17.1.2005 do 16.1.2007, ktoré obdobie je predmetom žaloby, podielovými spoluvlastníkmi parcely KN C č. 3145/21, zapísanej na LV č. XXX, kat. úz. B. Na predmetnej parcele sa nachádza cesta III. triedy, ako aj príľahlý chodník. Pozemná komunikácia nie je neoprávnenou stavbou podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Nárok žalobcov za žalované obdobie ohľadom pozemku nachádzajúceho sa pod cestou vyhodnotil súd prvej inštancie ako opodstatnený, a preto v tejto časti žalobe vyhovel a priznal vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je

reprezentované nájomným v zmysle odborného vyjadrenia J. M.. Výšku priznaného príslušenstva pohľadávky, a teda úroku z omeškania súd prvej inštancie odôvodnil tak, že keďže žalobcovia boli podieloví spoluvlastníci, každý v podiele 1/2, pre každého z nich predstavuje bezdôvodné obohatenie za žalované obdobie sumu 260.442,50 Sk, t. j. 8.645,12 eur, ktorú priznal každému zo žalobcov, spolu so zákonným úrokom z omeškania vyplývajúcom z občianskoprávných predpisov, teda nie vo výške 14,25 % ročne, čo mal predstavovať pravdepodobne obchodný úrok navrhovaný zo strany žalobcov. V danom prípade sa podľa súdu prvej inštancie nejednalo o obchodnoprávny vzťah, ale o občianskoprávny vzťah z titulu vydania bezdôvodného obohatenia na základe citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie taktiež nepriznal tento úrok od 16.1.2007 tak ako bol navrhovaný, ale od 22.2.2007, teda nasledujúci deň po doručení žaloby v tejto veci žalovanému, keďže žalobcovia nepreukázali, že by boli žalovaného vyzývali na vydanie bezdôvodného obohatenia ešte pred podaním žaloby. Pokiaľ išlo o nárok žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku pod príľahlým chodníkom, ktorý podľa znaleckého posudku v spojení s geometrickým plánom predstavuje parcelu KN 3145/25, kat. úz. B., súd prvej inštancie ustálil, že nie je daná pasívna legitimácia žalovaného v tomto konaní, keďže nebolo zistené, že by sa stal vlastníkom stavby chodníka, preto žalobu v tejto časti vydania bezdôvodného obohatenia zamietol.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie strán sporu rozsudkom z 30. novembra 2017 sp. zn. 2Co/93/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V zmysle zásad vyjadrených v § 379, § 380, § 381 CSP vec prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolania strán opodstatnené nie sú. Konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Stranám sporu nepriznal náhradu trov konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca 1/ (ďalej aj „dovolateľ“), a to konkrétne proti výroku rozsudku odvolacieho súdu týkajúceho sa úroku z omeškania, ktorým súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi 1/ ročný úrok z omeškania zo sumy 8.645,12 eur vo výške 5,25 % (nad priznaný úrok 9,5 % ročne do výšky úroku 14,75 % ročne) od 22. februára 2007 do zaplatenia a ročného úroku z omeškania zo sumy 8.645,12 eur vo výške 14,75 % od 16. januára 2007 do 21. februára 2007. K nepriznaniu uplatneného úroku z omeškania vo výške 14,75 % ročne z istiny uviedol, že odvolací súd nesprávne právne posúdil tento nárok ako občianskoprávny v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. a nie ako obchodnoprávny, v zmysle čoho sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyslovene v rozhodnutiach: z 26. novembra 2003 sp. zn. 5 Cdo 109/2013, z 22. augusta 2013 sp. zn. 4 Cdo 90/2013, z 15. decembra 2010 sp. zn. 6 MOBdo 1/2009, z 31. marca 2011 sp. zn. 3 MOBdo 1/2010, zo 17. marca 2011 sp. zn. 2 MOBdo 2/2010, z 30. júna 2011 sp. zn. 5 MOBdo 4/2011 ako aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Českej republiky a v nálezoch Ústavného súdu Českej republiky. Vzťah medzi ním ako podnikateľom - fyzickou osobou, ktorý podniká na základe živnostenského oprávnenia a žalovaným, ktorý zabezpečuje verejné potreby je jednoznačne obchodnoprávny vzťah v zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka a preto mu mal byť priznaný úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 369 Obchodného zákonníka. Na základe uvedeného mal za to, že v konaní došlo pri posúdení ročného úroku z omeškania zo sumy 8.645,12 eur vo výške 5,25 % od 22. februára 2007 do zaplatenia k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolanie zároveň podal aj v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď mu odvolací súd nepriznal úrok z omeškania za obdobie od 16. januára 2007 do 21. februára 2007 vo výške 14,75 % ročne z istiny 8.645,12 eur, pretože mal za to, že dovolací súd doteraz neriešil právnu otázku, a to, či začiatok obdobia, za ktoré patrí žalobcovi 1/ úrok z omeškania, je deň nasledujúci po dni doručenia žaloby na súd, alebo je to deň, kedy bola žaloba doručená žalovanému. V zmysle uvedeného preto navrhuje, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutých častiach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal odmietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení,

že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že je potrebné ho odmietnuť.

6. V danom prípade žalobca 1/ vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

7. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

11. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že ide o právnu otázku (tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu) a odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

12. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a v o Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

13. Žalobca 1/ v dovolaní v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ namietal, že odvolací súd dospel vo svojom rozhodnutí k nesprávnym právnym záverom o posúdení jeho nároku na priznanie úroku z omeškania, keď ho posudzoval ako nárok občianskoprávny a nie ako obchodnoprávny (keď potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne). Dôvodil, že v rozpore s ustálenou praxou neskúmal odvolací súd jeho nárok podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Za ustálenú rozhodovaciu

prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil, označil niekoľko rozhodnutí dovolacieho súdu, a to uznesenie z 26. novembra 2003 sp. zn. 5 Cdo 109/2013, z ktorého vyplývalo, že: „pod vykonávaním, resp. prevádzkovaním podnikateľskej činnosti právnickou osobou treba rozumieť aktívnu činnosť smerujúcu k dosiahnutiu zisku“, uznesenie z 22. augusta 2013, sp. zn. 4 Cdo 90/2013 z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu sa nedá zistiť, prečo sa u žalobkyne, ako podnikateľského subjektu zapísaného v obchodnom registri, ktorá má (o. i.) v predmete činnosti aj prenájom nehnuteľností, pokiaľ sa popri prenájme poskytujú aj iné než základné služby spojené s prenájomom, nejedná o podnikanie v oblasti prenájmu nehnuteľností pod miestnymi komunikáciami“, ako aj uznesenia z 15. decembra 2010 sp. zn. 6 MOBdo 1/2009, z 31. marca 2011 sp. zn. 3 MOBdo 1/2010, zo 17. marca 2011 sp. zn. 2 MOBdo 2/2010, z 30. júna 2011 sp. zn. 5 MOBdo 4/2011, v ktorých je uvedené, že: „podľa § 261 ods. 2 Obch. zák. touto časťou sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi štátom, samosprávnou územnou jednotkou alebo právnickou osobou, zriadenou zákonom ako verejnoprávna inštitúcia, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Na tento účel sa za štát považujú aj štátne organizácie, ktoré nie sú podnikateľmi, pri uzavieraní zmlúv, z ktorých obsahu vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb. Cit. ust. § 261 ods. 2 Obch. zák. upravuje ako obchodnozväzkové vzťahy vzťahy medzi podnikateľom a štátom alebo samosprávnou územnou jednotkou, poprípade štátnou organizáciou, ktorých podmienkou je, že sa týkajú zabezpečenia verejných potrieb. V danom prípade vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje Obchodným zákonníkom, nakoľko žalobca v rozhodnom období bol podnikateľom (§ 2 ods. 2 Obch. zák.) a žalovaný ako verejnoprávna inštitúcia do roku 2005 vykonával zdravotné poistenie a pri úhrade poskytnutých liekov a zdravotníckych pomôcok zabezpečoval verejné potreby garantované Ústavou Slovenskej republiky. V predmetnej veci súdy vec nesprávne právne posúdili, keď pri posudzovaní právneho vzťahu účastníkov konania neaplikovali ust. § 261 ods. 2 a § 397 Obch. zák., v dôsledku čoho dospeli aj k nesprávnemu právnenému záveru, že nárok žalobcu je premlčaný.“ Dovolateľ na preukázanie odklonu uviedol aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a nálezy Ústavného súdu Českej republiky.

14. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu je zjavné, že súdy nepostupovali v rozpore s uvedenou judikatúrou, pretože v danom prípade sa jednalo o skutkovo a právne odlišnú vec ako riešil dovolací súd v uvedených rozhodnutiach, pretože v danej veci ide jednoznačne o občianskoprávny vzťah a nie o obchodnoprávny ako je to pri vyššie uvedenej judikatúre. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na náležité a správne odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu (viď č. I. 618 bod č. 26), v ktorom mal za preukázané, že žalobcovia nepodnikali s prenájomom nehnuteľnosti pod touto cestnou komunikáciou a ani žalovaný nepodnikal s vlastníctvom tejto pozemnej komunikácie, aj keď jej prevádzkovanie znamenalo zabezpečovanie verejných potrieb. Samotná právna vec sa týka ochrany vlastníckych práv žalobcov a nie plnenia z podnikateľskej činnosti strán sporu. Nároky žalobcov nebolo možné podradiť pod ustanovenie § 261 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka z hľadiska povahy subjektov zmluvného vzťahu, že by sa týkalo podnikateľov pri ich podnikateľskej činnosti, keď u žalovaného nebolo možné hovoriť, že podnikal v oblasti cestných komunikácií, a taktiež ani u žalobcov sa nejedná o podnikanie v oblasti prenájmu nehnuteľností pod cestnými komunikáciami. K právnej povahe vzťahov obdobných strán sporu ako v prejednávanej veci odvolací súd poukázal na právne závery vyplývajúce napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/84/2011, resp. sp. zn. 4Co/146/2014 a tiež na právne závery vyjadrené v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 94/2011 (vydaného v tomto konaní), ktoré obsahujú konštatovanie, že medzi stranami sporu existoval v rozhodnom období, za ktoré žalobcovia uplatňujú peňažnú náhradu, výlučne občianskoprávny vzťah ako majetkový vzťah vyplývajúci zo stavby a užívania pozemku stavbou cesty stojacou na pozemku vo vlastníctve sťažovateľov - žalobcov (č. I. 325 pôvodného spisu sp. zn. 11C/9/2007). Súdny nárok správne kvalifikovali ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa Občianskeho zákonníka. Právna kvalifikácia nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z judikovanej istiny musí sledovať jej právnu kvalifikáciu, keďže úrok z omeškania pre svoju akcesorickú povahu je právnym osudom istiny bezvýhradne podmienený. V zmysle vyššie uvedeného je zjavné, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vec správne právne posúdil.

15. Pokiaľ dovolateľ na preukázanie odklonu uviedol aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a

nálezy Ústavného súdu Českej republiky, najvyšší súd v tejto súvislosti odkazuje na bod 12. tohto rozhodnutia a § 35 CSP (o dovolaní rozhoduje najvyšší súd), ktorý ustanovuje funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacích veciach, z čoho je tak zjavné, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemožno považovať rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, preto sa touto argumentáciou nezaoberal.

16. K odklonu od uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v danom prípade nedošlo (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Dovolací súd dovolanie ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

17. Dovolateľ zároveň podal dovolanie aj v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP smerujúce proti časti, ktorou mu odvolací súd nepriznal úrok z omeškania za obdobie od 16. januára 2007 do 21. februára 2007 vo výške 14,75 % ročne z istiny 8.645,12 eur.

18. V zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 1 písm. c/ CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

19. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov ako pri istine.

20. V danej veci je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, ktoré je tvorené ročným úrokom vo výške 14,75 % zo sumy 8.645,12 eur od 16. januára 2007 do 21. februára 2007, teda úrokom v sume 125,77 eur. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (16.1.2007) bola 268,86 eur [podľa § 1 písm. a/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2007]. Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaním napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (2.688,60 eur). Prípustnosť dovolania žalobcu 1/ je preto v zmysle § 422 ods. 1 písm. c/ CSP vylúčená.

21. Pre posúdenie prípustnosti dovolania neprichádzalo do úvahy uplatnenie nižšieho majetkového cenzu, t. j. dvojnásobku minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ CSP. Účelom zníženia majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej strany je totiž podľa dôvodovej správy k CSP zvýšená procesná ochrana slabšej strany, ktorou je v spotrebiteľskom spore spotrebiteľ. Táto zvýšená procesná ochrana spočíva v sprístupnení dovolania i pri nižšej sume peňažného plnenia. Znížený majetkový cenzus sa teda v spotrebiteľskom spore uplatní, ak dovolateľom je neúspešný spotrebiteľ. Pokiaľ sa však nejedná o spor s ochranou slabšej strany, tak platí majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy.

22. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu 1/ podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.